

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 345/2016-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 26. apríla 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE], [REDAKČNÝ ZNAČENIE], zastúpeného advokátkou Mgr. Alenou Mikudovou, Orlická 2698/16, Poprad, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 14 CoE 157/2015 z 22. októbra 2015 a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE] o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. februára 2016 doručená sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE] (ďalej len

„sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou Mgr. Alenou Mikudovou, Orlická 2698/16, Poprad, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 14 CoE 157/2015 z 22. októbra 2015 a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu (ďalej aj „napadnuté uznesenie“ a „napadnuté konanie“).

Zo sťažnosti a z jej príloh ústavný súd zistil, že sťažovateľ je účastníkom exekučného konania vedeného Okresným súdom Spišská Nová Ves (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 6 Er 30/2012 v procesnom postavení povinného. Okresný súd uznesením sp. zn. 6 Er 30/2012 z 13. októbra 2014 zamietol návrh sťažovateľa na zastavenie exekúcie a zároveň povolil jej odklad „do právoplatného rozhodnutia súdu o návrhu povinného na povolenie obnovy konania vedeného tunajším súdom pod č. 2 C 135/2014“. Proti výroku, ktorým okresný súd zamietol návrh na zastavenie exekúcie, podal sťažovateľ v zákonnej lehote odvolanie. Krajský súd napadnutým uznesením odvolaním napadnuté rozhodnutie okresného súdu potvrdil a účastníkom nepriznal náhradu trov odvolacieho konania.

Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uvádza:

«Prostredníctvom tejto sťažnosti namietame, že Súd sa nedostatočne vypořiadal so skutkovými a právnymi námietkami sťažovateľa, ktoré tento uviedol vo svojom návrhu na zastavenie Exekúcie zo dňa 24. 8. 2014 a následne aj prostredníctvom odvolania voči Uzneseniu prvostupňového súdu zo dňa 7. 11. 2014. Súd poukazujúc na závery dvoch stranami označených rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky uzavrel postup Exekútorky v časti výkonu exekúcie predajom nehnuteľností v podielovom spoluvlastníctve sťažovateľa a jeho manželky tým, že Exekútorka postupuje v súlade s príslušnými zákonnými ustanoveniami, keďže samotné zriadenie exekučného záložného práva nepredstavuje speňaženie majetku, ale iba zabezpečenie vymáhaného nároku.

Namietame, že Súd v časti odôvodnenia Uznesenia týkajúcej sa výkonu exekúcie predajom nehnuteľného majetku sťažovateľa prehliadol skutkovú a právnu argumentáciu

sťažovateľa, ktorý opakovane prostredníctvom svojich podaní upozorňoval, že Exekútorka sa v rámci výkonu Exekúcie v časti predaja nehnuteľností neobmedzila iba na zriadenie záložného práva, ale napriek nesúhlasu dotknutého záložného veriteľa postupne uskutočňovala úkony smerujúce k dražbe nehnuteľností v spoluvlastníctve manželov [REDAKOVANÉ], a to (i) upovedomenie o začatí exekúcie zo dňa 28. 2. 2012 (EX 13/2012-6), (ii) písomné žiadosti Exekútorky o udelenie súhlasu s predajom nehnuteľností v spoluvlastníctve manželov [REDAKOVANÉ] adresované dotknutým záložným veriteľom, (iii) exekučný príkaz na vykonanie exekúcie predajom nehnuteľností zo dňa 18. 12. 2012 (EX 13/2012-31), (iv) upovedomenie Exekútorky o čase a mieste oceňovania nehnuteľností zo dňa 10. 4. 2014 (EX 13/2012-38) a (v) ocenenie nehnuteľností v spoluvlastníctve manželov [REDAKOVANÉ] na účely vypracovania znaleckého posudku podľa § 138 ods. 1 Exekučného poriadku dňa 23. 4. 2014.

Takýto postup Exekútorky predstavuje hrubé porušenie zákona a s prihliadnutím na jej znalosť dostupnej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky možno usudzovať na vedomé porušenie základných princípov exekučného konania.

Ak Súd pri svojom rozhodovaní rešpektoval obe namietané rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky, bol povinný aplikovať zodpovedajúce právne normy na daný prípad spôsobom s týmito rozhodnutiami zlučiteľným; osobitne si dovoľujeme namietat, že Súd bol povinný rešpektovať skutočnosť, že Ústavný súd Slovenskej republiky vo vzťahu k § 61a ods. 2 Exekučného poriadku v rámci svojej rozhodovacej praxe na úrovni pléna v minulosti opakovane pristúpil k zjednoteniu navzájom protichodných právnych názorov, pričom si dovoľujeme v tejto súvislosti poukázať na ďalšie rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky, podľa ktorého „Ak všeobecný súd dostatočne nepreskúmal a nenapravil v exekučnej veci protiprávne konanie exekútora, ktorý konal nielen v rozpore s Exekučným poriadkom, ale aj Občianskym zákonníkom, tak i jeho postup možno označiť ako nezákonný a neústavný.“ (III. ÚS 20/08).»

Podľa názoru sťažovateľa:

„Súd prehliada nezákonný postup Exekútorky aj napriek ustanoveniu § 61 Exekučného poriadku, z ktorého vyplýva, že akékoľvek úkony sťažovateľa smerujúce k ochrane jeho záujmov pred nezákonným postupom Exekútorky, ktoré budú nasledovať

napr. po udelení príklepu v rámci dražby, budú zbytočné a neučelné. Súd zamietol návrh na zastavenie Exekúcie napriek tomu, že sťažovateľ musí v rámci výkonu Exekúcie postupovať tak, aby dôsledkom nezákonných exekučných úkonov, ktorých účinky už nemožno zvrátiť, včas zabránil.

Argumentácia Súdu, že úkony Exekútorky smerujúce k dražbe nehnuteľností v spoluvlastníctve sťažovateľa a jeho manželky považuje neučelné a Exekútorka by nemohla dražbu predmetných nehnuteľností vykonať, odporujú skutočnej praxi organizácie dražieb a opakovanému výskytu konaní, v ktorých poškodené osoby namietali nezákonnosť priebehu dražby a príklepu v prospech nadobúdateľa predmetu dražby...

Obdobne platí väčšina vyššie uvedených námietok sťažovateľa aj vo vzťahu k ďalšej časti odôvodnenia Uznesenia týkajúcej sa výkonu exekúcie predajom hnutel'ného majetku, ktorý sťažovateľ používa na vlastné podnikanie... Súd ani v tejto časti exekúcie dôsledne nepreskúmal skutkové okolnosti prípadu a predložené dôkazy a napriek opakovaným námietkam sťažovateľa prijal skutkový záver, že Exekútorka svojím postupom bola v rámci Exekúcie oprávnená ohroziť výkon jeho podnikateľskej činnosti, keďže sťažovateľ neoznačil majetok, ktorý by mohol byť Exekúciou postihnutý. V tomto smere si dovoľujeme upozorniť, že majetkové pomery povinného zisťuje v exekučnom konaní exekútor, ktorý zároveň rozhoduje aj o spôsobe výkonu exekúcie - sťažovateľ poskytol Exekútorke potrebnú súčinnosť a navrhol aj spôsoby plnenia svojho záväzku voči oprávnenému; tieto návrhy Exekútorka a ani oprávnený neprijali.“

V ďalšej časti sťažnosti sťažovateľ uvádza:

„Ako zarážajúci hodnotíme posledný právny záver Súdu uvedený v závere odôvodnenia Uznesenia, podľa ktorého sa mal sťažovateľ voči nezákonnému postupu Exekútorky v časti výkonu exekúcie predajom hnutel'ných vecí nevyhnutných pre podnikanie sťažovateľa brániť návrhom na vylúčenie vecí z exekúcie. Namietame, že takýto záver Súdu príkro odporuje ustanoveniu g 55 Exekučného poriadku, podľa ktorého je tzv. excindačnú žalobu oprávnená podať výlučne tretia osoba uplatňujúca si svoje právo na vec; sťažovateľ si návrhom na zastavenie exekúcie uplatňoval svoje práva podľa § 57 ods. 1 písm. d) a g) v spojení s § 57 ods. 2 Exekučného poriadku. Súd sa však obmedzil výlučne na strohé posudzovanie okolností odôvodňujúcich zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. g)

Exekučného poriadku a návrh sťažovateľa na zastavenie Exekúcie bez uvedenia ďalších dôvodov svojho rozhodnutia odmietol.

Namietame, že Súd sa s predmetným návrhom sťažovateľa na zastavenie Exekúcie vysporiadal iba formalisticky a do istej miery aj arbitrárne neberúc do úvahy zásadné námietky, argumenty a dôkazy sťažovateľa, ktorých oprávnenosť a opodstatnenosť odmietol s prihliadnutím na životnú situáciu sťažovateľa posúdiť.“

Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sťažovateľ žiada, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Krajský súd v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Er/30/2012 (14 CoE/157/2015) porušil základné právo p. [REDAKOVANÉ] na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky ako aj jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa a. 6 ods. 1 prvej vety Dohovoru a právo na ochranu majetku podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 1 Dodatkového protokolu.

2. Uznesenie Krajského súdu v Košiciach zo dňa 22. 10. 2015, č. k. 14 CoE/157/2015-115 sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu v Košiciach na ďalšie konanie.

3. [REDAKOVANÉ] priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 2 000,- €, ktoré je Krajský súd v Košiciach povinný zaplatiť na účet p. [REDAKOVANÉ] do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. [REDAKOVANÉ] priznáva náhradu trov konania, ktorú je Krajský súd v Košiciach povinný zaplatiť na účet p. [REDAKOVANÉ] do 1 mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa skúmajúc, či nie sú dané dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03).

Keďže sťažovateľ nepripojil k sťažnosti kópiu napadnutého uznesenia krajského súdu opatrenú doložkou právoplatnosti, ústavný súd prostredníctvom okresného súdu zisťoval, kedy nadobudlo napadnuté uznesenie krajského súdu právoplatnosť. Ústavný súd zistil a ustálil, že napadnuté uznesenie krajského súdu nadobudlo právoplatnosť 3. decembra 2015, pričom sťažnosť sťažovateľa bola podaná na poštovú prepravu 4. februára 2016 (vyplýva to z potvrdenia prijímacej Pošty Kežmarok) a ústavnému súdu doručená 8. februára 2016.

Podľa § 57 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku lehoty určené podľa týždňov, mesiacov alebo rokov sa končia uplynutím toho dňa, ktorý sa svojím označením zhoduje s dňom, keď došlo k skutočnosti určujúcej začiatok lehoty, a ak ho v mesiaci niet, posledným dňom mesiaca. Ak koniec lehoty pripadne na sobotu, nedeľu alebo sviatok, je posledným dňom lehoty najbližší nasledujúci pracovný deň.

Podľa § 57 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku lehota je zachovaná, ak sa posledný deň lehoty urobí úkon na súde alebo podanie odovzdá orgánu, ktorý má povinnosť ho doručiť.

Z uvedeného vyplýva, že dvojmesačná lehota na podanie sťažnosti ústavnému súdu sťažovateľovi uplynula 3. februára 2016, pričom tento deň nebol sobotou, nedeľou ani sviatkom. Ak teda sťažovateľ odovzdal sťažnosť na poštovú prepravu 4. februára 2016, urobil tak po uplynutí lehoty ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako podanú oneskorene.

Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá, ústavný súd sa ďalšími návrhmi sťažovateľa nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. apríla 2016